

بررسی فشردگی زمان در مجموعه داستان «الحصرم» از زکریا تامر

دکتر زهره قربانی مادوانی

استادیار زبان و ادبیات عربی، دانشگاه علامه طباطبائی، تهران، ایران

چکیده:

تداوم، طول مدت روایت است و فشردگی زمان که از زیر مجموعه تداوم به حساب می‌آید به معنای کوتاه‌تر بودن زمان روایت از زمان واقعی رویداد است. این جنبه از زمان روایت باعث ایجاد شکاف در روایت می‌شود و از بیان جزئیات کم اهمیت خودداری می‌شود. مجموعه داستانی «الحصرم» از معروفترین مجموعه‌های داستانی زکریا تامر داستان‌نویس سوری شمرده می‌شود. کوتاهی برخی داستان‌های آن در حد یک صفحه خود نشان‌دهنده فشردگی زمان در این مجموعه داستانی است. در این پژوهش سعی می‌شود تا با روش توصیفی-تحلیلی ابتدا به توضیح فشردگی زمان از منظر ژرار ژنت پرداخته شود سپس انواع شیوه‌های نویسنده در به کارگیری آن استخراج و تحلیل گردد. نتایج این بررسی نشان داد که زکریا تامر با حذف جزئیات کم اهمیت، استفاده نکردن از تشبیهات و صنایع ادبی، ذکر نکردن اسم شخصیت‌ها و اشاره نکردن به ویژگی-ها آنان و حذف فاصله زمانی شخصیت‌ها در انتقال از مکانی به مکان دیگر و حذف فاصله زمانی در انجام دو رخداد، به فشردگی داستان و شتاب مثبت آن کمک کرده است. هدف اصلی او از این فشردگی نویسی، رساندن هدف اصلی داستان به مخاطب و درگیر نکردن او به مسائل کم‌اهمیت است.

واژگان کلیدی: زکریا تامر، الحصرم، زمان، ژرار ژنت